

BŘEZEN 2009

Solidarita



PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU

CENA 15 Kč

ČÍSLO 31

Úspěch hnutí proti základnám: Vláda stáhla radar z jednání



V úterý 17.3. stáhla Vláda České republiky z projednávání radarové smlouvy. Stalo se tak po celodenním jednání poslanecké sněmovny, která díky obstrukcím koaličních stran nebyla schopna program schválit. Na něm byly totiž zařazeny i obě

radarové smlouvy. Vláda nakonec sáhla k poslednímu zoufalému kroku a tím bylo stažení smluv z projednávání.

pokračování na str. 2

OBAMA
V PRAZE
"TO BE, OR NOT TO BE"
DEMONSTRACE
PROTI RADARU
5. DUBNA
15:00 VÁCLAVÁK



NE základnám
www.nezakladnam.cz

Přijďte na demonstraci
Přidejte se k Ne základnám



Zelená, nikoliv černá
planeta str. 4



NPA NOUVEAU
PARTI
ANTICAPITALISTE

Antikapitalistická
levice v Francii str. 6

Ultimátní fotbalový zápas Neza VS Radar



Ve čtvrtek 12.3.2009 hostila Praha setkání ministrů obrany členských zemí Evropské unie. Při té příležitosti uspořádala Iniciativa Ne základním happening nazvaný „Ultimátní fotbalový zápas“.

Mužstvo v domácím dresu zastupovali mluvčí Iniciativy, bránící branku České republiky před míčem symbolizujícím americký radar. S tím si kopali reprezentanti jednotlivých unijních států, spolu s vysokým představitelem EU pro společnou zahraniční a bezpečnostní politiku Javierem Solanou. Vzhledem k nejasným či opatrným postojům většiny zúčastněných nepřekvapí, že míč byl nakonec zahrán do autu...

Akce chtěla upozornit na delikátní a přitom zbytečný problém, který radarová aféra Topolánkovy vlády působí v Evropě.

Z titulní strany:

Prohra vlády: stáhla radarové smlouvy

Iniciativa Ne základním připomíná, že smlouvy stáhla vláda, která se české veřejnosti snažila téměř tři roky namluvit, že instalace americké základny je pro naši zemi klíčová. Vzpomeňme jen na slova, která pronesl premiér Topolánek na sjezdu ODS (v projevu na 18. sjezdu ODS na Žofíně): „Tím jsem se dostal k tomu, co je, bylo a bude páteří naší zahraniční politiky. K euroatlantické vazbě. Je naší odpovědností vůči občanům této země a vůči budoucnosti našich dětí, nedopustit její oslabení. Nedopustit oslabení naší vůle k obraně. Nedopustit, abychom se opět plíživě sunuli do sféry geopolitického vlivu Ruska. To je ten pravý důvod, proč u nás má stát radarová základna. Už jenom proto stojí za to udržet tuto vládu.“ Po vystoupení premiéra s oznámením, že koalice stahuje tyto údajně tak klíčové smlouvy je tedy nutné se ptát zda má současná vláda ještě smysl.

Slibovaná politická podpora projektu chybí (nehledě na podporu obyvatelstva) jak na

domácí scéně, tak zřejmě i na mezinárodním poli, kde se česká vláda rovněž blamuje.

Naprosto nepochopitelně

situaci, jako při neschválení vojenské mise v Afghánistánu, kdy byly prý ohroženy životy českých vojáků. Či životy jsou v



znělo odůvodnění premiéra Topolánka, že se jedná o stejnou

sázce při neschválení umístění radarové základny? Ničím. Ale

dobré živobytí pánů Vondry, Topolánka a jiných jistě.

Iniciativa Ne základním zdůrazňuje, že jsme svědky další významné prohry české vlády, která se téměř tři roky snaží proti vůli většiny občanů prosadit kontroverzní americký projekt. Tímto krokem se výrazně zvýšila šance na to, že radar v ČR nebude. Výsledku včerejšího dne bylo dosaženo trvalým odporem české veřejnosti a dlouhodobou prací Iniciativy Ne základním.

Iniciativa Ne základním bude i nadále pokračovat v organizování protestů proti vybudování cizí vojenské základny. Její další akcí bude demonstrace proti radaru u příležitosti návštěvy amerického prezidenta Baracka Obamy v Praze. Protest se uskuteční 5.4. od 15.00h na Václavském náměstí v Praze. Kromě představitelů Iniciativy Ne základním na demonstraci promluví zástupci Ligy starostů proti radaru, představitelé parlamentní opozice proti radaru a další hosté.

WWW.NEZAKLADNAM.CZ

Vydírání, ponižování a vykořisťování

Německé fabriky na Plzeňsku zacházejí s lidmi jako americké fabriky s emigranty (ale i Američany) a nadnárodní společnosti s dělníky ve třetím světě. Situace je však podobná ve všech továrnách v tzv. západních demokraciích. Jak se projevuje? Absolutním bezprávím, tedy pracovním poměrem, který má jasné rysy novodobého otroctví.

Svědectví o této situaci podává padesátisedmiletá žena, která z pochopitelných důvodů nechce být jmenována. Budeme jí tedy říkat Anna. Anna prošla celou řadou těchto fabrik a její vyprávění připomíná zážitky dělníků z počátku dvacátého století.

Co se ve vašem pracovním prostředí změnilo po roce 89?

Téměř nic. Řekla bych, že je to dokonce horší, než to bylo za komunistů. Před rokem 89 ženy ne že nemohly, dokonce nesměly pracovat na nočních směnách. Braly se ohledy na matky s dětmi. Dnes těhotenství a péče o dítě představuje těžko překonatelnou překážku. Alespoň tedy pro lidi v mém okolí. Moje dcera má dvě děti. Aby mohla pracovat, musí chodit na noční. To znamená, že v noci pracuje, ráno přijde vypravit děti do školy, pak musí uvařit, vyprat, uklidit. Pak si na chvíli lehne a v noci jde zase do práce. Manžel dělá v počítačové firmě, ten na noční nemůže.

Jaké jsou zkušenosti vaší dcery se zaměstnavateli?

Stejně ponižující, jako ty moje. Nedávno mi řekla, že jí v Elmontu (fabrika na výrobu kabelů) rozsadili s kamarádkou, jako na základní škole. Mají totiž zakázáno se spolu bavit. Pokud zákaz poruší, tak je rozsadí, nebo musí zaplatit pokutu. Kolegyním, které musely zůstat doma s nemocnými dětmi zase zablokovali píchačky. Takže když se vrátily do práce, nedostaly se přes vrát-

nici a v kanceláři jim řekli, že dostaly výpověď. Ženy si tam ale především ničí zdraví. Při letování drátků vdechují kouř z roztaveného cínu.

Jaké jsou vaše osobní zkušenosti?

Kamarádka dcery, která dělala v Plzni u Japonců v Panasonicu, zase dostává červenou vlaječku na klop. Vlaječka indikuje, že dotyčná má měsíčky a může tedy častěji na toaletu. Když na toaletu

který po nás chtěl, abychom se nazpaměť učili nějaký blábol, který jsme k práci vůbec nepotřebovali. Text jsme se měli naučit doma přes víkend a šéf nás z toho v pondělí zkoušel jako malé děti. Byla

jsem svědkem toho, jak kolegyni, která seděla vedle mě, šéf ponižoval, když přišel na něco, co si nepamatovala. Když přišel ke mně, tak jsem mu řekla, že mu na ten papír kašlu, a že se hlouposti, které k práci nepotřebuji, jako opice učít nebudu. Ať si to zkouší na někoho jiného. Bohužel všichni ostatní si to ze strachu o práci nechali líbit. Ten den jsem



Ještě horší. Továrny nás tady připravují nejen o důstojnost, ale jak říkám, především o zdraví.

Nejdřív jsem pracovala v Diosu. Vyráběli jsme baterie do mobilních telefonů. Z důvodu obav majitele, že bychom mohli vylít vodu na baterky, jsme měli zakázáno pít! Takže v létě při třiceti stupňových vedrech tam často jezdila sanitka a odvážela dehydrované lidi, co to nevydrželi a omdleli. Na toaletu jsme měli povoleno chodit jen, když zahráli určitou melodii. Různé skupiny chodily na různé melodie.

potřebují ostatní, pokaždé se musí dovolit.

Dále jsem pracovala v Elmontu, kde je teď moje dcera a kde se při osmihodinových směnách nesmí slovo promluvit. Ale směny jsou ve skutečnosti mnohem delší. Nutí totiž všechny dělat přesčasy. Když je nedělají, tak nemají nárok na prémie. Plat bez prémie a osobního ohodnocení dělá jen 8 000 Kč měsíčně! Z toho se nedá přežít. Aby lidi nepřišli o prémie, chodí do práce, i když jsou nemocní.

Poslední kapka pro mě v Elmontu byl požadavek šéfa,

si začala shánět novou práci a podařilo se mi to. Když jsem chtěla dát v Elmontu výpověď, tak mě šéf bránil v odchodu. Musela jsem si sehnat lékařské potvrzení, že danou práci nemohu vykonávat, abych se odtamtud dostala okamžitě a nemusela čekat dva měsíce na výpovědní lhůtu.

Sehnala jsem docela dobrou práci, ale měla jsem smůlu a musela na operaci. Léčba se protáhla na čtyři měsíce. Jeli-kož jsem byla ještě ve zkušební době, tak mi neprodloužili pracovní smlouvu. Bylo mi padesát čtyři a dva roky jsem ne-

mohla sehnat práci, proto když mi nabídli místo ve fabrice na třídění odpadu, v Transformu, tak jsem ji vzala. Když jsem poprvé vstoupila do haly, kde se třídil odpad, tak se mi málem podlomila kolena. Byla to doslova černá díra. Před deseti lety někdo fabriku zapálil. Od té doby to tam bylo v rozpadu a zdi byly černé od kouře. Černou halou se linul pronikavý a štiplavý smrad. Měli jsme třídít odpadky z plastu, ale na pásu jezdily i zdechlina, krysy v rozkladu, ovce, kuře z ovcí, střeva ze zabíječky, použité hygienické vložky, barvy, ředidla a další chemikálie. Výpary z toho všeho jsme dýchali. Nedali nám roušky a rukavic byl naprostý nedostatek. V zimě balíky jezdily mokré od sněhu. Voda se smíchala s tím svinstvem a my jsme se v tom probírali. Během chvil se nám rukavice rozleptaly. Já jsem odmítala se toho bez rukavic dotknout, ale ostatní, kteří tam již léta pracovali, na mě koukali jako na cimplínu. Když jsem se za nás za všechny s vedením hádala, tak mě ze zaměstnanců nikdo nepodpořil. V té špině jsme dokonce i jedli svačiny. Lidi tam už na to byli tak zvyklí, že vůbec neprotestovali. Jak není práce, tak si lidi nechají prostě všechno líbit.

Odpad do fabriky vozili z

Německa. Po tom, co jsme z toho vybrali recyklovatelný odpad, tak to vyváželi na skládku u Stříbra. Ta skládka měla vydržet třicet let. Za rok byla plná! Ale fabrika za odvoz toho svinstva z Německa inkasovala miliony. Jenže já si stejně myslím, že to byla jen pračka na peníze majitele Schneidera, který měl jinak uzenářskou firmu. Protože měl tak špatné jméno, začal uzeniny prodávat přes firmu Uzeniny Zeman. To mi řekla prodavačka v uzeninách, když jsem jí řekla, ať mi nedává nic od Schneidera. A to není jen „jedna paní povídala“. Informovalo o tom i místní zpravodajství (www.regionplzen.cz) v článku s názvem „Ze Schneidera se mnohde stává Zeman“.

Za dva měsíce v Transformu jsem se přiotrávila kyselinou hippurovou a musela zase do nemocnice. Po návratu jsem chtěla být u hygienické kontroly ve fabrice, ale ta se hlásí dopředu, jinak se do fabriky nedostane. Takže když přijde, je všechno vymetené a pásy s tím sajrajtem nejezdí. To přeci není žádná kontrola! Domluvila jsem si s nimi tedy schůzku a chtěla je osobně fabrikou provést a na vše upozornit. Na schůzku jsem dorazila o hodinu dříve, ale zastihla jsem je už jen, jak

s úsměvem fabriku opouští. Z Transformu jsem odešla se zničenými průduškami a bez koruny odškodnění. Dokonce se mi snažili naznačit, jestli jsem se náhodou nepřiotrávila doma.

Zmíněné fabriky jsou stále v provozu?

Dios a Elmont jsou stále otevřené, ale Transform zkrachoval. Zaplatit pánbů, ta fabrika stála mezi bytovkami. Lítal tam bílý prach a dým z výroby palet. Ten je prý horší než uhelný prach, který se dá vykašlat, ale ten plastový se zapíchá do plic a na sliznici. Lidi, co tam pracovali déle, budou mít určitě rakovinu.

Budete ty továrny, které ještě existují, žalovat?

K čemu? Nemám na právníka a takhle je to stejně všude. Lidi to berou jako samozřejmost. Dostala jsem alespoň částečný invalidní důchod. Když jsem poslouchala příběhy lidí na pracovním lékařství, kde se léčí z nemocí, které si způsobili v zaměstnání, tak jsem dopadla ještě dobře. Také jsem mohla mít olovo v krvi, jako jeden mladík, nebo jsem mohla mít rakovinu plic, jako další pacient. Jsou to opravdu hrůzy, čemu jsou lidé v továrnách vystavováni. A všem je to jedno. Tak k čemu nám ten

převrat sakra byl? Žijeme zase jak otroci, jen páni už si neříkají soudruzi ale demokraté. To má být demokracie, svoboda? Přijde mi to jako systém legalizující organizovaný zločin vykořisťování lidí, kteří nemají odvahu se bránit. Jsme zase v milosti a nemilosti elity hrabivých vlastizrádců.

Jak je to s odbory?

Žádné nemáme. Jasně nám řekli, že kdo by chtěl zakládat odbory, tak poletí. A tam, kde odbory mají, tak jsou to odbory k smíchu. V Diosu odbory byly, ale když jsme si stěžovali, tak nám předsedkyně řekla, ať neblbneme, že má dva roky do důchodu, a že tam chce vydržet.

Co byste vzkázala mladé generaci?

Nenechte sebou tak mávat jako my. Síla zvyku, přizpůsobivost, strach převlečený za cynismus vám zničí život. Je mi padesát sedm a co jsem z toho života měla? Makáme tady jak otroci, aby se pár arogantních pánů nahoře mělo dobře. Mám zničené zdraví a důchod, z kterého stěží nakoupím.

Situace na Plzeňsku v Čechách rozhodně není lokálním problémem.

OTÁZKY KLDLA JANA RIDVANOVÁ

Ekologie:

Zelená, nikoliv černá planeta

Globální klimatické změny jsou jednou ze zásadních otázek, kterým musíme čelit, pokud chceme, změnit svět tak, aby byl spravedlivý.

Na změně neblahého stavu životního prostředí dnes záleží každému soudnému člověku, a těch je podle mého názoru většina.

V první části článku se soustředím na dva konkrétní kroky, které můžeme pro stav životního prostředí učinit.

Za prvé je to oblast dopravy. Automobilová doprava je dnes jednou z nejméně racionálních záležitostí. Přitom se jen v Praze zvýšil počet automobilů od roku 1991 do

roku 2006 o 178 % a stále se zvyšuje. Osobní automobily jsou oproti železniční dopravě, tramvajím a autobusům v poměru ke své přepravní kapacitě nesmírně náročné na výrobu, zabírají místo a jejich provoz těžce zatěžuje emisemi životní prostředí. Podle posledních údajů globální emise CO2 zaznamenaly na počátku 21. století „strmý vzrůst“.

Pokud by se kapacita, která je vkládána do výroby a provozu automobilů, vložila do

výroby a provozu rychlých a levných prostředků hromadné dopravy, lidé by se nemuseli pro mnohem lepší životní prostředí vzdávat svého pohodlí, právě naopak. Cestovat rychlovlakem, jaké jsou dnes například v Japonsku a ve Francii je rychlejší a pohodlnější než cestovat vlastním automobilem. Hromadná doprava by byla díky většímu počtu přepravených cestujících také levnější. Nákladní dopravu na větší vzdálenosti mohou nahradit vlaky

téměř stoprocentně. Bez aut by byla města hezčí a krajina bez dálnic méně ohyzdná. Co se týče prvního kroku, osobně hlasuji pro zrušení magistrály, která dělí Václavské náměstí od Národního muzea.

I takto vzniklý podstatně menší počet automobilů, které mají přeci jen oproti hromadné dopravě výhodu větší flexibility, lze ještě více omezit, aniž bychom omezili jejich používání. Můžeme si představit koncept, kdy kdokoliv chce pou-

žít auto, prostě si ho vypůjčí, odjede potřebnou vzdálenost a systém zaznamená počet ujetých kilometrů.

Problém tak nemusíme vnímat tak, jak to nastiňují některé ekologické skupiny, což pak zneužívají odpůrci v argumentaci proti ekologům obecně. Nemusíme se chtít vzdát technologie a chtít „zpátky na stromy“, a stále můžeme prosazovat hlubinně ekologický program.

Jádro pudla je ovšem v systému, ve kterém žijeme. Na živelně vybudovaném automobilovém průmyslu mají zájem automobilová a ropná lobby. Nejvíce tedy prosazení tohoto konceptu brání povaha systému, založeném na produkci pro zisk, nikoliv pro lidské potřeby.

Čistá elektřina

Druhou velice diskutovanou ekologickou otázkou je jaderná energie. V roce 2005 bylo ve 31 zemích světa 443 jaderných reaktorů a dalších 28 bylo ve výstavbě. V roce 2004 produkovalo 34 % veškeré elektřiny jaderné elektrárny. V České republice běžely čtyři bloky v JE Dukovany, 2 bloky v JE Temelín.

Kromě nebezpečí nehody, nutno říci že díky zlepšením bezpečnostním opatřením při stavbě i provozu hrozící s menší pravděpodobností než v osmdesátých letech, kdy vybuchl Černobyl, existují další rizika. Známa zastánkyně jaderné energetiky Dana Drábová tvrdí, že její odpůrci „ohnivě věří, že její dny jsou sečteny, ježto vznikla jenom jako politický fíkovný list pro jaderné programy.“ Že jsou jaderné elektrárny často pozadím pro

vojenské programy je ovšem do velké míry pravdou.

Dalším aspektem je povaha provozu jaderných elektráren. Kvůli bezpečnosti musí panovat v jaderné elektrárně

Jak zdůrazňuje například J.B. Foster, Marx a Engels se ekologií zabývali: „Marx a Engels hodně psali o ekologických problémech, a potřebě je v socialismu překonat. To

Stranu zelených 5,1 % lidí. To dává dohromady 52,1 % a přepočteno na mandáty je to 124 mandátů Nutno ale dodat, že obě strany levice jsou pro jádro a s prolomením těžebních

limitů by asi problém také neměly.

Ovšem důležitější než parlament je pro prosazování požadavků, jdoucích proti logice kapitálu, hnutí zdola. V České republice jsme v tomto ohledu za západními státy stále pozadu, tradice sebeorganizování zde byla přerušena léty stalinismu. Členové zelených stran a nevládních

organizací se koncentrují především na lobování u státních orgánů. Přesto zde můžeme pozorovat určitý progres. Aktivistické strany Zelených se totiž zapojují do protiradarového hnutí, na demonstracích jsme několikrát mohli vidět transparenty jejich regionálních organizací. To kopíruje vývoj v zemích, kde je hnutí dál než v ČR – posun od monotematických kampaní, jak byly typické v 80. letech minulého století k jednomu velkému antikapitalistickému hnutí, které slučuje různé politické proudy. Organizace, kterým jde o zásadní společenskou přeměnu, jako je Socialistická Solidarita, tak mají možnost nabízet k diskusi svou ekologickou vizi.

Starý řecký filosof prohlásil „vše plyne“. O to více to platí v kapitalismu. To je nadmíru dynamický systém, a rychle se vyvíjí ekologické vědomí lidí i ekologické technologie. Politický i technologický vývoj nám tedy dává právo k optimismu. Právo k naději, že si pro sebe nevytvoříme říši, jakou budovali skřeti v Pánovi prstenů.

MARTIN ŠAFFEK



takřka vojenský režim. Zaměstnanci mají tak mnohem menší možnost hlásit se o svá práva a stávkovat než zaměstnanci například uhelných elektráren.

Alternativu k jaderné energii nastiňuje autor článku „Čistá elektřina“, otištěném v časopise 100+1: „Po vybudování výkonných přenosových systémů by se v budoucnu ze severní Sahary mohla stát zásobárna elektrické energie nejen pro Středomoří, ale pro celou Evropu. Teoreticky by k pokrytí celosvětové spotřeby elektřiny stačilo vybudovat solární zařízení na ploše rovné velikosti Rakouska.“

Utopia, is this my utopia?

Marx se vyhýbal rýsování konceptů budoucí socialistické společnosti, dával přednost poukazu na její reálně vzniklé zárodky, jako byla například Pařížská komuna. Návrhy, které jsem zde podal se nesnaží být takovouto utopickou předpovědí, pouze jsem se snažil poukázat na to, co je již dnes technologicky možné, brání tomu však systém, ve kterém máme tu čest žít.

zahrnovalo diskuse o krizi půdy v devatenáctém století, což vedlo Marxe k tomu, že vyvinul svou teorii o metabolickém zlo- mu mezi přírodou a společností. Svou analýzu založil na práci německého chemika Justuje von Liebiga a poukázal na fakt, že půdní živiny (dusík, fosfor a potassium) byly odstraněny z půdy a převáženy stovky a stovky mil do měst, kde znečišťovaly vodu a vzduch a přispívaly k chatrnému zdraví dělníků. Toto rozbití nutného metabolického cyklu mezi přírodou a společností pro Marxe nevyžadovalo nic méně než „obnovení“ ekologické udržitelnosti pro blaho „budoucích generací.“ Marx sám napsal „Člověk žije z přírody, a musí s ní udržovat dialog, pokud nemá zemřít. Říci, že fyzický a duševní život je napojen na přírodu prostě znamená, že příroda je napojena sama na sebe, protože člověk je součástí přírody.

V České republice preferuje podle posledních průzkumů strany, které nechtějí řešit otázky ekologie všemocnou neviditelnou rukou trhu, většina lidí. ČSSD hodlá volit 35,2 % lidí, KSČM 11,8 % lidí a

Nárůst antikapitalistické levice

Mnozí nezadrželi slzy. Slzy nikoliv nostalgie, ale ztraceného mládí, desítek let námahy, vítězství, porážek, hořkostí a radostí. Na posledním sjezdu Ligue communiste revolutionnaire ale nostalgie ani smutek nebyl patrný. Liga se 5. února rozpustila, a ukončila tím svojí více jak 40ti letou existenci na francouzském politickém kolbišti.

LCR se zrodila hned po převratných událostech roku 1968, kdy se starí trockisté ze IV. Internacionály rozhodli založit organizaci spolu s mladými aktivisty z května '68. 40 let bojovala ve Francii za práva pracujících, studentů, za lidská a občanská práva nejen ve Francii, a samozřejmě také proti zvrhlému systému Sovětského svazu.

„La LCR est morte, vive le NPA!“ Tento slogan pravděpodobně nejlépe vystihuje atmosféru třech kongresových dnů LCR a nově NPA. Právě 6. a 7. února vyvrcholil proces vytváření Nouveau Parti Anticapitaliste, který trval víc jak

rok, během kterého se do NPA přihlásilo na 10 tisíc lidí, z toho jen 3 tisíce bývalých členů LCR, a byly vytvořeny stovky místních výborů. Právě tyto výbory vytváří dostatečně hustou síť po celém francouzském území na to, aby NPA mohla vyvolat a vést sociální konflikt a alternativní politiku na místní a celostátní úrovni. Co se týče členů a organizací, tak se hodně diskutuje o vazbu mezi LCR a NPA. NPA je určitě kvalitativně jiná než stará LCR, nicméně lze vidět i silnou personální vazbu, např. 45% členů ústředního politického výboru, vrcholného orgánu strany mezi sjezdy, jsou bývalí členové LCR.

Založení NPA bylo reakcí

LCR na stagnující stav členů a organizace. Na jedné straně totiž existuje široká část společnosti, která s LCR sympatizovala, což ukázaly i výsledky minulých prezidentských voleb, kdy kandidát LCR, Olivier Besancenot, dostal více jak 4% hlasů, či výzkumy veřejné-

zek, která se sice na sjezdu přímo neřešila, ale zůstávala vždy přítomná. Olivier Besancenot je totiž známou a mediální tvář, a bylo tudíž samozřejmé, že bude jedním z mluvčích NPA. Sjezd ale zvolil další tři mluvčí, kteří ale riskují, že budou zastíněni medializací Besancenota.

ideovém poli. LCR byla totiž francouzskou sekcí IV. Internacionály, a obecně nejdůležitější sekcí v rámci této Internacionály. Nicméně NPA již není trockistickou organizací. Podle Alaina Krivina, jednoho z nejdůležitějších funkcionářů jak LCR tak NPA, se bývalí členové

LCR se nevzdávají své trockistické minulosti, ale považují ji vesměs dnes již za nedostatečnou a zastaralou. Proto si z ní berou ta nejlepší ponaučení a zkušenosti pro práci v nové straně. NPA ale bez sporu je revoluční a antikapitalistickou organizací. V programovém prohlášení se hlásí k



ho mínění, podle kterých je Besancenot jednou z nejpoulnějších osobností francouzské politiky. Na druhé straně LCR nedokázala přitahovat dostatek nových lidí, a zapojit je do práce v organizaci, což ale také odkazuje na stěžejní rys voličů a příznivců Besancenota: hlas či obliba je spíš daná vyjádřením protestu a odporu vůči současnému stavu, než nějakou konkrétní snahou či plánem na přeměnu společnosti a na angažovanost. A právě přeměnit protestní výkřik v aktivitu ve prospěch společenské alternativy je jednou z největších výzev nové strany.

Vztah lídra, Oliviera Besancenota, se stranou je právě jednou z nejdůležitějších otáz-

Dalším problémem může být příliš velké zosobnění strany s mluvčím. Nicméně sjezd se věnoval většinu svého času jiným problémům. Především se delegáti snažili kriticky shrnout vytváření strany: ačkoliv 10 tisíc členů je dobrý výsledek, i díky tomu, že členská základna je o poznání mladší než ta bývalé LCR. Je nutné ale říct, že stále existují slabá místa v rámci organizace: žen je jen 35% členstva a strana nedokázala přitáhnout dostatečné množství lidí z banlieues (předměstí – pozn. redakce), migrantů, mladých s nejistým pracovním místem, a z dalších diskriminovaných vrstev.

Důležitá transformace nastala i na programovém a

překonání kapitalismu a k vytvoření Socialismu XXI. století, který by byl efektivní alternativou současnému kapitalismu. Socialismus XXI. století by neměl odpovídat jen na požadavky pracujících, ale musí také odpovědět na ekologickou otázku, na otázku lidských a osobních práv a na to jak nastolit mír v mezinárodních vztazích. NPA ve svém programu provádí jasnou a nekompromisní kritiku kapitalismu, a jasně říká, že neexistuje dobrý a akceptovatelný kapitalismus.

Svoji radikalitu NPA ale projevuje také silně na veřejnosti, skrz organizování debat, vydávání tisku a vytváření sociálního konfliktu. V tomto

posledním bodě ale lze vidět limit, společný i pro další radikálně levicové strany: NPA není schopna nastartovat sociální konflikt většího rozměru, ale spíše se přidává k bojům jiných nestranických organizací. NPA vidí aktivitu svých členů především v osvětě, diskuzi a ve fungování jejich členů v dalších nestranických organizacích, kde by prosazovali radikalizaci bojů a propagovali antikapitalistické myšlení. NPA se tudíž konfiguruje jako strana, která chce oslovit jak normální lidi (většina nových členů nemá za sebou předchozí členství v nějaké politické či levicové organizaci, jako odbory), ale také chce sdružovat aktivní osobnosti jiných nestranických organizací a působit na tyto organizace skrz ně. Tento postup může mít ale výrazný limit, protože strana tímto způsobem ztrácí schopnost sama a nezávisle vytvářet sociální konflikt a alternativní praktiky. Navíc velké levicové a nestranické organizace se nenechávají příliš ovlivňovat stranickými orgány, a je tudíž riziko, že strana nastavená na takovém principu se postupně stane jen svědectvím bojů, a ne jejich vytvářením, a jen mechanismem v rámci zastupitelské demokracie. To je konec konců vidět na vztahu NPA a dalších levicových sil s odbory: strany nedokážou odbory radikalizovat a přinutit k formulaci alternativního společenského plánu pro boj s krizí, a omezují se jen na sepsání dokumentů a prohlášení, která ale nemají

moc velký efekt.

Na sjezdu se také diskutovalo o evropských volbách, jelikož Komunistická strana Francie (PCF) a Strana Levice (PG) nabídly NPA vytvoření společné kandidátky do Evrop-

Další zásadní otázkou je také samotný význam takové kandidátky, protože významná část PCF a celá PG vidí společnou kandidátku jako předstupeň k vytvoření francouzské Die Linke, což NPA odmítá. Vlažnost

radikální levice v Evropě? Především je důležitý samotný vznik nového a důležitého antikapitalistického aktéra v jedné z nejdůležitějších zemí Evropy. NPA již začala navazovat kontakty s dalšími antikapitalistickými stranami a organizacemi a v programovém prohlášení se zmiňuje o vytvoření nové Internacionály, ačkoliv žádný konkrétní záměr či plán na překonání IV. Internacionály zatím není. Evropská radikální levice má ale nového partnera, který ji snad pomůže k vytvoření a prosazení alternativy vůči kapitalistické společnosti, Socialismus XXI. století. NPA si je dobře vědoma, že nejdůležitější boje se dnes vedou na evropské a světové úrovni, nicméně zdá se, že nemá jasný nápad či návrh, který by pomohl evropské levici a sociálnímu hnutí lépe uchopit tuto dimenzi, a rozšířit možnosti bojů právě na evropské a světové úrovni.

Suma summarum, NPA má všechny předpoklady pro to, aby se stala významnou společenskou silou ve Francii a v Evropě, a aby byla inspirací pro další antikapitalisty po celém světě. Záleželo na tom, nakolik dokáže rozvinout svoje potenciály, jak se postaví vůči vlastním limitům, a zda dokáže revoluci a překonání kapitalismu nejen deklamovat ale také praktikovat. Naštěstí není v těchto výzvách sama. Nezbyvá než popřát hodně štěstí a odvahy do současných i budoucích bojů.

JAKUB HORŇÁČEK



ského Parlamentu. PCF a PG chtějí totiž vytvořit blok, který by sdružoval levicové strany, které bojovaly proti Evropské ústavě během referenda v roce 2005. NPA se ale k tomuto pokusu staví dost vlažně jak z programových, tak z pragmatických důvodů. Mezi levicovými silami, které odmítly Evropský traktát, totiž panuje neshoda v několika klíčových otázkách: NPA především chce plnou nezávislost na Francouzské socialistické straně (PSF), zatímco PCF a PG v minulosti tvořili a zdá se, že budou tvořit i v budoucnosti vládní koalici s PSF. Navíc není jasné, jestli by se tyto strany shodly na společném programu pro volby do Evropského parlamentu.

nástupkyně LCR je také dán čistě pragmatickými důvody: PCF je totiž v permanentní krizi voličských preferencí, PG ještě nikdy samostatně do žádných voleb nekandidovala, takže její volební přínos je nejistý, zatímco NPA by se do Evropského parlamentu měla dostat i sama, a získala by pravděpodobně i více mandátů než ve společných kandidátkách radikálně levicových sil. V posledních dnech je pravděpodobnost vytvoření společné kandidátky téměř nulová, protože sjezd NPA skoro definitivně odmítl tuto hypotézu a PCF a PG již prý mají sestavené kandidátky, kde si rozdělily hlavní místa.

Jak se dotýká vznik NPA

Odbory v boji:

Kolumbie. Osm organizací na ochranu lidských práv a práv zaměstnanců, mezi kterými je Human Rights Watch nebo AFL-CIO, vyzvaly kolumbijskou vládu, aby byla aktivnější v ochraně práv zaměstnanců a odborů. Kolumbie je totiž jedna ze zemí, kde umřelo nejvíce odborářů: za posledních 23 let bylo zabito 2697 odborářů, v průměru jeden každé tři dny. Odborářské oběti mají většinou na svědomí polovojenské jednotky, které jsou vydržované drogovou mafii, nadnárod-

ními společnostmi či vysokými vrstvami kolumbijské společnosti. Byly také dokázány vazby polovojenských jednotek na vysoké důstojníky a funkcionáře vlády současného prezidenta Alvara Uribeho. Prezident samotný je velice aktivní v potlačování práv zaměstnanců a odborů. Nezdárá se použít vojenskou a policejní sílu proti odborářským protestům a veřejně označuje odboráře za komplice marxisticko-leninistické guerilly FARC.

Irák. Irácké odbory učitelů, jedny z nejlépe organizovaných v zemi se stovkami tisíc členů, zveřejnily protestní prohlášení proti irácké vládě. Podle odborů oklešťují práva zaměstnanců, která jsou obsažená v zákonech ještě z dob Saddáma Husajna, a snaží se aktivně zasahovat do vnitřního chodu odborů. Podle předsedy odborů iráckých učitelů Jasima al-Lamie vláda vyhrožuje jemu a dalším odborářům vězením, pokud se nebudou řídit rozkazy vlády a vládních funkcionářů. Jasimu al-Lamii bylo vyhrožováno až pětiletým vězením. Předseda Odborů iráckých učitelů však už zkušenosti s vězením má: seděl šest let za vlády Saddáma Husajna ve věznici Abu-Ghraib. Podle předsedy irácká vláda vážně narušuje nezávislost odborů

Rusko. Důležité vítězství zaznamenali ruští nezávislí odboráři, když 12. února petrohradský soud zamítl žádost automobilky Ford na uhrazení ztrát, ke kterým došlo kvůli

stávce zaměstnanců v roce 2007 za vyšší platy. Tehdy zaměstnanci továrny Fordu poblíž Petrohradu vstoupili do stávků za navýšení platů o 30%, a dosáhli nakonec navýšení o 21%. Po celý únor pokračovaly mobilizace ruských nezávislých odborů proti propouštění. Mobilizace mají hlavní epicentra v Petrohradu, Moskvě a Togliattigradu. Nicméně jednotlivé demonstrace stěží přesahují několik stovek účastníků. Další zprávy mluví o jednotýdenní stávce zaměstnanců přístavu ve městě Petropavlosk-Kamčatsky na ruském dálném východě.

Itálie. 17. února se uskutčnila stávka kováků a zaměstnanců ve státní správě proti vládě Silvia Berlusconiho, za přerozdělení bohatství a za jistou práci pro všechny. Stávky, vyhlášené Fiom.CGIL a FP-CGIL, se zúčastnilo na

70% zaměstnanců v průmyslu a více jak 50% zaměstnanců ve státní službě. Mnoho měst mělo paralyzovanou dopravu, a Římem prošla demonstrace, které se zúčastnilo na 750 tisíc lidí. Televize, ve vlastnictví a pod kontrolou Silvia Berlusconiho, de facto stávku ignorovaly, a začaly se jí věnovat, když italský premiér prohlásil, že v Římě protestovaly „tak maximálně 4 kočky“.

Guadeloupe a francouzské Antily. Lídr guadeloupeckého Výboru proti drahému životu (LKP) Elie Domota podepsal 5. března dohodu se zástupci zaměstnavatelů a Státu o řešení tíživé situace na antilském ostrově. Dohody se dosáhlo po 44 dnech nepřetržité generální stávky, která paralyzovala celý ostrov. Dohoda počítá s navýšením nejnižších platů alespoň o 200 eur a snížení cen spotřebního zboží, které

jsou daleko vyšší než ve Francii, a podle LKP jsou uměle a neospravedlnitelně navýšeny. Dohodu ale nepodepsal největší svaz zaměstnavatelů, Medef. LKP je ale ochotna znovu začít bojovat pokud by Medef nerespektovala dohodu. Elie Domota prohlásil pro deník Le Liberation: „Nepřipustíme, aby banda plantážníků znovu zavedla otroctví“. Narážel tím na společenskou situaci na Antilách, kde bohatství a půda jsou koncentrovány do rukou několik desítek rodin a stále přetrvávají mnohé společenské vztahy z dob kolonialismu. Více jak měsíc pokračuje generální stávka na ostrovu Martinique, kde stávka má podobné důvody jako na Guadeloupě. Výbor zastupující stávkující si ce dosáhl zvýšení nižších a středních mezd o 200 eur, ale také požaduje snížení cen zboží základní potřeby a rozšíření některých práv. V těchto

posledních tématech ještě ale nebyl nalezen přijatelný kompromis, a tak stávka pokračuje. Napjatá situace je také na ostrově Reunion, kde ale ještě nebyla vyhlášena stávka. Nicméně proběhly desítky demonstrace a blokády supermarketů. Požadavky demonstrujících na Reunionu jsou podobné těm na ostatních antilských ostrovech. Na ostrově je žije totiž zhruba 52% obyvatelstva pod prahem chudoby, a na ostrově je zhruba 120 tisíc analfabetů na 780ti tisícové obyvatelstvo.

Bouře na antilských ostrovech jsou výsledkem nezájmu Francie o své „kolonie“, bezděného vykořisťování obyvatel ostrovů a přetrvávajících společenských poměrů z pozdních dob kolonialismu. Situaci v Antilách se budeme také podrobně věnovat v příštím čísle Solidarity.

JAKUB HORNÁČEK

Migrace a EU:

Evropa hanby

Těsně před letními prázdninami a vypuknutí hospodářské krize, 18. června 2008, schválil Evropský parlament Direktivu repatriace, která byla překřtěna na Direktivu hanby.

Nová direktiva totiž významně okleštila práva migrantů, a především těch ilegálních, a vytvořila legislativní rámec pro zadržení až na 18 měsíců pro nelegálního migranta, který nemůže dokázat svoji totožnost. Nelegálové tak hrozí až 18 měsíců pobytu v de facto vězeňském prostředí, aniž by spáchal jakýkoliv trestný čin. Státy tudíž mohou zadržet přistěhovalce bez povolení k pobytu (tzv. nelegálové) ve strukturách (sběrné tábory), kde jsou často horší podmínky než ve vězení. Tyto struktury ve většině případů spravuje přímo policie a stát, a popisy vnitřních podmínek již několikrát šokovaly e v-

ropskou veřejnost. Není proto divu, že migranti se snaží z těchto struktur utíkat, nechat se převést do nemocnice, či se vzbouřit. Informaci o bojích migrantů v těchto strukturách mají skoro nádech jiných časů: polykání žiletek, úmyslné zranění (vhodné pro převoz do méně střežené nemocnice), úmyslná zapálení objektů (např. požár, který vypukl ve Vincennes v polovině června 2008), či individuální nebo masivní útěky, jako ten na italském ostrově Lampedusa, kde několik stovek migrantů opustilo sběrný tábor. Sběrné tábory a Direktiva hanby, jsou také černými dírami v právním státě: např. ve Fran- c i i

musí být zadržený do 48 hodin buď propuštěný, nebo obviněný soudcem. Pro migranty ale toto neplatí, protože, „pokud nespolečupují“ tak můžou být zadrženi až 18 měsíců bez jakéhokoliv důvodu. Problémy jsou také se samotnou repatriací, protože často není potvrzena původní země migrantů, kteří jsou tedy repatriováni do transitzní země mimo EU.

Uzavření hranic každý den způsobuje 4 až 5 mrtvých, jak ukazuje statistika observatoře Fortress Europe, která spočítala, z novinových článků, nejméně 1502 mrtvých při pokusu se dostat do Evropské unie. Ovšem pravděpodobně toto číslo je daleko horší, jelikož Observatoř pracuje jen s

novinovými zprávami a oficiálními statistikami. Represe samozřejmě problém migrace neřeší, ba činí ho jen tragičtější. Jak ukazují statistiky, příliv migrantů je dán především změnami situace v zemích, odkud migrace přichází, a poptávkou po pracovní síle v cílových zemích. V tomto smyslu jsou příznačné případy Španělska a Itálie v období, kdy jim vládly Berlusconi a Aznar. Oba předsedové vlád zpřisnili imigrační politiku a zvýšili represí kolem roku 2001. I přes prosazení striktnějších zákonů, se ale imigrace nezměnila, naopak došlo k rekordnímu přísunu migrantů právě od roku 2001. Postih, který jim hrozil, nejenže byl přijatelnější než chudoba v zemích, kde se narodili,



Solidarita je Váš časopis!

- * každý měsíc už více jak dva roky alternativní zprávy z domova i ze světa
 - * reportáže z demonstrací, protestů a stávek
 - * antikapitalistická teorie a analýzy
- Předplaťte si Solidaritu a dostáváte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

ale trh práce potřeboval málo kvalifikovanou a levnou pracovní sílu. Nakonec obě vlády přistoupily k dodatečným regulacím.

Dnes se problém migrace dostává znovu do popředí v souvislosti s ekonomickou krizí. Vlády se snaží zbavit nezaměstnaných migrantů a také uzavřít ještě více hranice. Využívají proto často populistická hesla, a zkratky, a zastírají samotnou podstatu migračních proudů. Snaží se de facto označit problém přistěhovačů jen za problém veřejného pořádku a ekonomické udržitelnosti. Obě tyto záminky jsou často polopravdivé nebo falešné. Na jedné straně nevidíme v statistikách výraznější podíl cizinců na kriminalitě, či je tento podíl vysvětlitelný samotnou migrační politikou. Jde např. o přestupky či mírné trestné činy (např. kapesní krádeže), které mají často sociální pozadí, jelikož migranti, ať už legální či nelegální, často nemají podobné sociální zajištění jako domácí obyvatelstvo, nemají srovnatelné platy a životní podmínky. V takové situaci je lehčí sklouznout k menším trestným činům, které ale nejsou ani doménou ani charakteristickým rysem přistěhovačů, ale jsou diktovány jejich hmotnou nouzí. Naprostým nesmyslem se pak stává klišé, podle kterého migranti zneužívají sociální péče. Ačkoliv chybí data na celoevropské úrovni, zkoumáním v některých evropských státech, které zažily v nedávné minulosti silný přistěhovačský příliv, ukazují úplný opak. Data z Itálie ukazují, že migranti každoročně vyprodukují 10% italského HDP, na daních zaplatí zhruba 6 miliard eur, a vyčerpají odhadem 0,7 až 0,5 miliard eur za rok. Ve Španělsku, kde migrační tok byl ještě silnější než v Itálii, zaplatili migranti na sociální pojištění nejméně 9 miliard eur, vyčerpali méně než miliardu eur, posunuli o deset let deficit penzijního systému, a jejich podíl na hospodářském růstu v posledních letech se pohyboval kolem 30 až 40%. Zmiňuji tyto země, protože zažily v posledních letech migraci, která má podobnosti s tou, kterou zažila ČR v posledních letech: je to migrace z ekonomických důvodů, potřebná pro trh práce

cílových zemích, se zaměřením především na málo kvalifikované a špatně placené práce.

Kořeny migrací

V diskusích o přistěhovalectví a migraci se často opomíjí zásadní kořen dnešních i

a v Itálii, tak migranti jsou zásadní např. pro stabilizaci penzijního systému. Nicméně jen menšinová část této migrace odpracuje v evropských zemích dostatečně dlouhý čas, aby dosáhla práva na důchod, neboli jejich sociální a penzijní pojištění jim nebude navráce-



minulých migračních proudů. Jde především o špatné rozdělení bohatství mezi zeměmi světa a světadíly. Již od XVIII. století kapitalismus založil svůj hospodářský úspěch na zneužívání surovin, pracovní síly a prostředků ze zemí Afriky, Asie a Latinské Ameriky. I po dekolonializaci pokračovala nadále tato politika, a i dnes, v období globálně propojené ekonomiky, je možné mít levné spotřební zboží jen díky zneužívání surovin, levné pracovní síly, a externalizací nákladů na přírodu a společnosti zemí Asie, Latinské Ameriky a Afriky. Právě kritika globalizace, kolonialismu, a neokolonialismu byla vždy součástí antikapitalistického hnutí. Nerovné rozdělení bohatství ale není jediným důvodem migrace. Migrace jsou dány také poptávkou pracovních trhů po levné a flexibilní pracovní síle. V tomto smyslu lze vidět zpřísňování migračních zákonů, jako určitou flexibilizaci pracovní síly. Podstatná část migrantů, např. v zemích EU, nebude mít možnost, či sama nechce, žít v zemích, kam emigrovali, více jak deset nebo dvacet let. Tento nový rys migrace bude pravděpodobně mít důležité důsledky pro evropský sociální stát, a pro jeho rozpočet. Jak vidíme právě ve Španělsku

no v budoucnosti. Není tudíž nepravděpodobné, že státy EU využijí množství pracovní síly z mimoevropských zemí pro stabilizaci penzijního systému a pro vyřešení problémů se stárnoucí společností. Mimo-evropské země mohou tedy být významnou zásobárnou pro aktivní populaci, aniž by s tím byly spojeny náklady se stárnoucí populací a s lékařskými výdaji.

Pokud vlády bohatých zemí nedokážou právě vyřešit problém nerovnoměrného rozdělení bohatství na světě, tak je jakékoliv řešení a zmírnění migračních proudů jen částečné a kusé. V této souvislosti je nutné konečně začít řešit problém sociálního dumpingu, nerespektování práv pracujících, zneužívání nerostných surovin a přírody a politické nestability těchto zemí, vytvořené často obchodními a ekonomickými zájmy nadnárodních firem. Fungování kapitalismu je totiž natolik spjata se zneužíváním zdrojů málo rozvinutých zemí, že jakákoliv výrazná pozitivní změna v této souvislosti by mohla vyústit v hlubokou ekonomickou krizi samotného kapitalismu. Nicméně pro regulaci migračních toků není jiné cesty, než přerozdělení bohatství. V této souvislosti migranti samotní suplují vlády

rozvinutých a bohatých zemí, kdy posílají domů našetřené peníze, které slouží jejich rodinám a k otevřením nových ekonomických aktivit v jejich rodných zemích.

Migrace v ČR

I v České republice lze vidět výrazný nárůst imigrace od roku 2005. Tato imigrace má svoje kořeny v poptávce po levné pracovní síle. Česká republika totiž nastartovala svůj růst od roku 2000 právě uplatňováním sociálního dumpingu vůči zemím s dražší pracovní sílou a snižováním daní. Ekonomika ČR je tudíž strukturálně závislá na levné pracovní síle, která by dokázala přilákat a udržet zahraniční investory. Tato politika byla zavedena vládami Miloše Zemana, vedena později všemi vládami ČSSD a pokračuje v ní i dnešní vláda ODS. Navíc politika stlačení mezd (mimochoodem jeden z důvodů dnešní krize) je prováděna i velkým vzorem naší ČSSD, německou SPD. S ohledem na strukturální povahu růstu české ekonomiky po roce 2000 tudíž nelze přímo říct, že by cizinci, svými menšími mzdovými nároky a menšími právy, přímo vytvářeli sociální dumping na domorodé zaměstnance, jelikož nedostupnost levné pracovní síly v zemi by pravděpodobně vedla k přestěhování závodů či k utlumení výroby v průmyslových odvětvích, což by se dotklo i kmenových zaměstnanců. Dostupnost zahraničních zaměstnanců byla klíčová pro vybudování v Čechách takových klíčových továren jako TPCA v Kolíně či Hyundaye v Nošovicích, které na sebe vážou další desítky subdodavatelských firem, a jsou tedy klíčové pro ekonomický rozvoj daného regionu. Cizinci, a především ti zprostředkovaní zaměstnaneckými agenturami, jsou klíčoví v celém průmyslovém odvětví, kde jich pracuje až 200 tisíc, a tudíž jsou zásadní pro celou ekonomii, vzhledem k tomu, že průmysl je jednou z páteří hospodářství. Sociální dumping vůči kmenovým zaměstnancům ale částečně existuje a hrozí především v budoucnosti. Především jde o to, že vytvořením zaměstnavatelských agentur,

kteří ve většině případů zprostředkovávají práci zahraničním zaměstnancům, se vytvořil prostor, kde je velice těžké vést kolektivní boje za větší platy a práva. Navíc je jasné, že končí doba platových růstů, které zaměstnavatelé braly jako investici do vnitřního trhu, a nastane daleko silnější tlak na stlačení mezd.

V posledních týdnech jsme navíc viděli snahu vlády se zbavit nezaměstnaných cizinců, takzvaným dobrovolným odchodem za letenku a 500 eur. Toto rozhodnutí provázelo vytváření atmosféry strachu z kriminální činnosti nezaměstnaných cizinců. Dobrovolné odchody jsou ale špatným a neúčinným nástrojem pro řešení nezaměstnanosti mezi zahraničními zaměstnanci. Jsou neefektivní, protože návrat do původní země je často pro zahraniční zaměstnance dramatický a nepřijatelný: na jedné straně je časté, že mají dluhy se zprostředkovateli práce, na druhé jejich mateřské země jsou také v hospodářské krizi, takže návrat je pro ně velice málo atraktivní. Jediným efektivním nástrojem je tudíž legalizace nezaměstnaných a nelegálních

cizinců, kteří tak dostanou sociální jistoty a výdobytky, které před tím neměli. Repatriace je špatným řešením také protože vybíjí náklady současné krize na méně vyspělé země. To tudíž vytváří tlak na jejich sociální systém (pokud vůbec nějaký mají) a společnost, což zpětně vede k většímu tlaku na migraci do vyspělých zemí. Repatriace tudíž neřeší migrační proudy, ale spíše vytváří základ pro další a mohutnější. Navíc uměle snižuje nezaměstnanost v zemi, která je ale jenom externalizována na jiné země. V tomto rámci je tudíž efektivnější snažit se vytvořit politiku zaměstnání, která by počítala i s cizinci, kteří dosud pracovali v ČR. Legalizace cizinců je tudíž základem pro vytvoření nové politiky zaměstnanosti, která by vytvořila nová a lépe placená pracovní místa, a která by hlavně počítala s hospodářstvím nezaloženým na sociálním dumpingu vůči jiným zemím.

Boj za práva migrantů

Migrace je důležitým tématem pro radikální levici. Ukazuje, jak totiž nerovnost bohatství vytváří tlaky na ty

společnosti, které mají užitek z tohoto stavu. Migrace je určitě daň za blahobyt rozvinutých zemí a je strukturální součástí kapitalistického systému. Lze úspěšně pochybovat, zda bude možné vyřešit nerovné rozdělení bohatství na světě v rámci současného ekonomického systému. Myslím si, že ne, protože toto nerovné rozdělení je klíčové pro fungování kapitalismu jako takového. Proto zásadně rovnoměrnější rozdělení bohatství bude moci nastat jen s vytvořením nového hospodářského systému.

Migrace, pokud je dobrovolná, je určitě pozitivním fenoménem. Stává se ale dramatickým jevem, pokud je diktována hmotnou nouzí, válkami či nerespektováním práv. Poslední typ migrace je také daleko více živelný a nekontrolovatelný, což vyvíjí velký tlak na sociální systém a společnostech v cílových zemích. Na sociální systémy jsou také externalizovány náklady trhu práce, který potřebuje levnou a nekvalifikovanou pracovní sílu. Tento jev bude možné zmírnit a regulovat jen zásadní změnou ve světovém hospodářství a společnostech, a ne budová-

ním sběrných táborů.

Nicméně již dnes je potřeba bojovat za práva migrantů. Jak vidíme právě na ně se vlády a ekonomické elity snaží co nejvíce naložit náklady krize, jak je patrné z plánů na jejich repatriaci, které přijímají různé evropské státy. Tyto plány de facto znamenají externalizaci nákladů z vyspělých zemí na ty méně vyspělé, zbavení těchto zemí důležitého příjmu, protože migranti často posílají domů významné finanční částky, a v důsledku vytváření základů pro další, a masovější, migrační proudy. V tomto smyslu je legalizace a začlenění přistěhovalců do sociálních programů nejefektivnější a nejsmysluplnější nástrojem pro řešení situace, do které se dostali díky hospodářské krizi. Jenom plným začleněním zahraničních pracujících do sociálního státu se omezí sociální dumping, který by mohli vytvářet vůči domácím zaměstnancům, a spojením zahraničních zaměstnanců s těmi domácími je nutné pro vytvoření silného hnutí pracujících, které by postavilo vůli zaměstnavatelů vybití náklady krize jen na své zaměstnance.

JAKUB HORŇÁČEK

Zahraníční politika USA:

Panama: intervence a soukromé zisky

Operaci „Just Cause“ nepřežilo více než 4000 obyvatel Panamy (řada zdrojů hovoří o 7000), jejich těla američtí vojáci svezli do masových hrobů, které pro ně připravili. Místní lidé zatím objevili 15 takových pohřebišť. Byli šokováni, když zjistili, že mezi mrtvými je celá řada patnáctiletých, šestnáctiletých a osmnáctiletých dětí.

Když prezident Panamy Omar Torrijos podepsal s prezidentem Carterem tzv. Canal Treaty, tedy smlouvu týkající se výstavby Panamského průplavu. Ta smlouva se však nezamlouvala společnosti Bechtel, která ji chtěla znovu projednat. Torrijos nejednal jen s Američany, jak by si byli přáli. Jednal i s Japonci. Tím velice rozčílil americkou společnost Bechtel, v jejímž čele stál George Schultz a jeho vrchní právní zástupce Casper Weinberger.

S Reaganem se G. Schultz stal ministrem zahraničí a C. Weinberger ministrem obrany. Z vládních pozic měli přímé prostředky k tomu, jak problém s panamským prezidentem vyřešit. John Perkins uvádí: „Pracoval jsem s Torrijosem v Panamě. Měl své chyby, ale byl to zásadový člověk. Věděl jsem, že původní plán „economic hit man“ (vydírání) nevyšel, a že se nad ním začala stahovat mračna CIA. Torrijos zahynul při letecké havárii, jejíž příčinou byla bomba umís-

těná v magnetofonu uvnitř letadla. Absolutně nepochybuji, že to byla sankce CIA. Řada dalších latinskoamerických vyšetřovatelů se dobrala stejného závěru. Samozřejmě, že v naší zemi jsme o tom nikdy neslyšeli.“

Jako neokonzervativce měl George Schultz i zásadní vliv na tvorbu dnešního kabinetu a zahraniční politiku dnešního amerického prezidenta. Po svém nástupu do funkce G. W. Bush mladší osvobodil Caspera Weinbergera a dalších

pět obviněných v souvislosti s aférou „Irangate“.

Nejmasivnější akci CIA však Panama měla teprve zažít.

Manuel Noriega a Bushova invaze do Panamy v roce 1989

Spojené státy si na nechvalně známé, nicméně do dnes fungující vojenské škole, „School of Americas“, vychovávaly diktátory, vojenské lídry a guerillové bojovníky. S těmi

později spolupracovaly v „terénu“ Latinské Ameriky, odkud pocházely i tisíce absolventů „School of Americas“. Jejich vzdělání v oboru mučení, vraždění a plošného vyhazování obyvatelstva, doma bez problémů uplatnili. Cestou k moci se zaměřovali na tzv. měkké cíle, kterými byli vůdcové občanských hnutí, církevní představitelé, učitelé, studenti, humanitární pracovníci, ale mnohdy šlo i o plošnou genocidu místního obyvatelstva, jako v roce 1981 v případě vesnice El Mozote v El Salvador. Při páchní těchto zvěrstev byli často podporováni a někdy i přímo řízeni CIA, která tak zajišťovala spolupráci budoucích diktatur, nejen v Latinské Americe, se Spojenými státy.

Absolventem School of Americas byl i panamský generál Manuel Noriega. Jeho jméno figurovalo na výplatní pásce CIA již od 60. let. Během let příznivých pro obchod s drogami, mu George Bush starší dokonce zvýšil plat. Nicméně v roce 1989 se Manuel Noriega rozhodl s USA dále nespolupracovat a naopak sjednotit latinskoamerické země v odporu proti vlivu Spojených států. Díky tomuto „kroku vedle“ poznala Panama ještě téhož roku, jak chutná naprostá bezmoc proti vojenské přesile s nejmodernějším vybavením. George Bush starší a Spojené státy se totiž rozhodly „pokračovat v diplomacii jinými prostředky“. Vojenská operace připravila dvacet tisíc obyvatel Panamy o střechu nad hlavou. Bombardování doprovázely akce pozemních jednotek, které vypalovaly vybrané městské čtvrti a podle očitých svědků popravovaly

zmatené lidi v ulicích.

Operace „Just Cause“ byla vojenskou invazí namířenou proti civilnímu obyvatelstvu země, která si dovolila vzdorovat supervelmoci. Nepřežilo jí více než 4000 obyvatel Panamy



(řada zdrojů hovoří o 7000), jejich těla američtí vojáci svezli do masových hrobů, které pro ně připravili. Místní lidé zatím objevili 15 takových pohřebišť. Byli šokováni, když zjistili, že mezi mrtvými je celá řada patnáctiletých, šestnáctiletých a osmnáctiletých dětí. Masových hrobů je v Panamě zřejmě více, ale k dalším je obtížné se dostat, protože jsou na území amerických vojenských základů.

Panamský klam zavržení demokracie

Dokument „The Panama Deception“ (Panamský klam) odhalující tyto hrůzy byl v roce 1993 oceněn Academy Award za nejlepší dokumentární film. „Panamský klam“ je také součástí zmíněného dokumentárního cyklu „Co jsem se dozvěděl o zahraniční politice

Spojených států“.

Valné shromáždění OSN se bohužel zmohlo jen k odsouzení USA za flagrantní porušení mezinárodního práva. Nicméně americká média pro toto „porušení“ v USA sjedna-

la podporu veřejnosti stejně, jako v případě nedávné invaze do Iráku, která si již vyžádala více než milion životů a stále pokračuje.

Po masivní demonstraci síly Spojené státy v Panamě nainstalovaly loutkovou vládu a George Bush starší tak mohl v roce 1990 s úsměvem gratulovat nejen Čechoslovákům, ale i Panamcům k vítězství demokracie a svobody. V Kongresu sklídl Bush bouřlivý potlesk, když prohlásil, že obyvatele Panamy už se nemusejí bát, protože teď jsou svobodní a mohou znovu zavést demokracii.

Znovu zavést demokracii?

V mozaice výše nastíněných událostí je tedy již jen nepatrný detail, že Panama nikdy demokracií nebyla. Vznikla v roce 1903, kdy kolumbijský senát odmítl ratifikovat Hay-Herranovu smlouvu, kte-

rá USA přiznávala na sto let právo postavit, provozovat a ochraňovat pásmo Panamského průplavu, které mělo mít zvláštní politický statut. Jinými slovy protektorát. Kolumbijský senát však dospěl k názoru, že smlouva příliš narušuje suverenitu jejich státu. Dne 4. listopadu 1903 tedy vláda USA vedená prezidentem Theodorem Rooseveltem vystoupila na podporu separatistických tendencí v kolumbijské provincii Panama, která krátce nato vyhlásila nezávislost. Válečné lodi USA zneemožnily Kolumbii proti separatistům vojensky zasáhnout. 18. listopadu téhož roku nový stát Panama podepsal tzv. Hay-Bunau-Varillovou smlouvu (Isthmuskou konvenci), která se rovnala diktátu Washingtonu a byla oproti původní smlouvě s Ko-

lumbií podstatně nevýhodnější. Podle nové smlouvy patřila veškerá svrchovaná práva nad pásmem průplavu Spojeným státům, a to na „věčné časy“. Dále bylo Spojeným státům přiznáno právo zakládat vojenské opěrné body, právo na intervenci a monopol na zakládání dopravních cest. V důsledku silných národních proudů byla smlouva téhož roku opět revidována, ale plně suverenitu se Panamě dostalo až v roce 2000.

Panamský průplav ztrácel pro americké hospodářství význam již od konce sedmdesátých let, byla to tedy akceptovatelná ztráta. Ropa a miliardové zakázky amerických koncernů v Iráku však hned tak význam neztratí, a proto je odchod Američanů z Iráku zřejmě v nedohlednu.

JANA RIDVANOVÁ



Přidejte se k Ne základnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo, kam mohou lidé přijít petici podepsat
 - * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
 - * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáček...)
 - * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- ...kontaktujte nás

www.nezakladnam.cz

info@nezakladnam.cz

Íránská revoluce z roku 1979

Před 30-ti lety propukla Íránská revoluce, která zasadila těžký úder americkému imperialismu a ukázala sílu dělníků na Blízkém Východě.

Vláda USA nenávidí Írán. Jedním z důvodů je to, že když íránský lid porazil roku 1979 brutálního diktátora, zmařil tím imperiální cíle USA na Blízkém Východě.

Před íránskou revolucí byl Írán – stejně jako Saudská Arábie a Izrael – hlavní základem americké politiky a pojistkou stability a bezpečnosti při zásobování západních zemí ropou.

Íránský vládce, Šáh, byl despotickým monarchou, který se chopil moci roku 1953 při převratu, zorganizovaným CIA a britskou tajnou službou.

Při

tomto převratu v roce 1953 byl poražen oblíbený íránský premiér Muhammad Mossadek.

Britští a američtí představitelé nenáviděli Mossadeka kvůli znárodnění ropného průmyslu, který byl vlastněn a využíván Britskou Anglo-íránskou společností Oil Company (nyní British Petroleum).

Od počátku 70tých let byl v Íránu hlavní štáb CIA na Blízkém Východě s 24 000 „vojenských poradců“.

Írán byl také tehdy největším dovozcem zbraní na světě.

Britové pomohli Šáhovi opět nabít jeho původní moc.

Nedávno odtajněný dokument ukazuje, co prohlásil roku 1978 britský velvyslanec v Íránu: „Šáh má pod kontrolou celou zemi a celou vládu. Bez-

gram kapitalistického rozvoje (včetně jaderných technologií), který donutil miliony chudých lidí opustit venkov a hledat si živobytí ve slamech velkých měst. Svoji politikou si poštval proti sobě dokonce i části ná-

všude. Odbory mohli fungovat pouze tehdy, pokud byly schváleny Šáhem.

Jenže pád ropného průmyslu – hlavní zdroj íránských příjmů – v roce 1975 vedl k sériím ekonomických krizí. To ved-

lo k vlně protestů, která nakonec Šáh porazila.

Za tímto muslimské duchovenstvo získávalo přízeň chudých lidí, levice se soustředila na guerillový boj proti režimu.

V červnu 1977 vypukly první protesty proti Šáhovi po 14 letech. Zúčastnilo se jich tisíce lidí z Teheránu, žijících ve



pečnostní síly pracují velmi efektivně a já věřím, že Šáh bude vůči nám loajální.

V nejbližší budoucnosti neočekávám žádné větší problémy. V budoucnu se jistě vyskytne řada krizí, avšak prozatím to vypadá, že Šáh nebude nucen dělat žádné radikálnější změny ve své politice a bude schopen vládnout jako dosud, aniž by ho ohrožovala nějaká reálná opozice.

Více se snad už tento velvyslanec splést nemohl.

Šáh prosazoval tvrdý pro-

boženských představitelů.

Nastala nesmírná chudoba vedle obrovského bohatství. Jakákoli politická opozice byla nemilosrdně potírána a národnostní menšiny trpěly krutým útlakem.

Svržení režimu

Šáh ničil především veškerou dělnickou a levicovou opozici. Věznil a mučil přes 20 000 politických vězňů.

Šáhův režim se zdál být neporazitelný. Tajná policie, známá jako Savak, byla úplně

slamech.

Snižování mezd zažehlo stávkou, které vyvrcholili v červenci, když dělníci z General Motors na protest zapálili svou továrnu.

Protesty dělníků a ostatních chudých lidí donutili Šáha k určitým ústupkům.

Doufal, že tím dělníky uchlácholí a předejde tak většímu problému.

Ve skutečnosti to však jen povzbudilo ostatní společenské vrstvy k otevřeným protestům proti režimu. Intelektuálo-

vé, kteří do té doby mlčeli, se nyní připojili k protestujícím. Stejně tak se připojilo také duchovenstvo a jeho tradiční spojenci – obchodníci, živnostníci a drobní podnikatelé.

Jako v každé velké spon-tánní revoluci, se i této revo-luce účastnilo mnoho různých složek společnosti.

Díla lidové poezie přilákala do ulic desítky tisíc lidí. V říjnu 1977 probíhaly protesty téměř každý týden. V září 1978 již ne-bylo dne, kdy by se neprotesto-valo. Protesty vyvrcholili 7. září demonstrací o 2 milionech lidí.

Šáh vyhlásil stanné právo a jeho vojska zmasakrovala více než 2 000 demonstrantů.

30 000 dělníků v naftař-ském průmyslu na to odpov-ědělo stávkou, ke které se záhy připojili horníci z uhelných dolů.

Železniční dělníci zabránili policii a armádě použít vlaky.

Přístavní dělníci vykládali pouze potraviny, zdravotnický materiál nebo papír na kam-pani proti režimu. Vojáci v ar-mádě se začali bouřit.

Hnutí odporu rostlo a vše se přibližovalo k revoluci. Ma-nažeři často prchali ze svých továren.

Tam, kde se tak stalo, zaujaly jejich místo volené děl-nické rady, které řídili továrny. Dělnická třída prokázala, že je schopna postavit se vládnoucí-mu režimu a vést společnost i přesto, že tvoří ve společnosti jen menšinu.

Ještě v červnu 1978 Šáh prohlašoval: „Nikdo mě nemů-že porazit.“ Mám podporu 700 000ového vojska, většiny lidí a všech dělníků.“

Jen několik měsíců poté – 16. ledna 1979 – byl Šáh donucen uprchnout ze země.

Ozbrojené lidové milice po-razili zbytek Šáhova vojska. Vězení byla otevřena a rádiem bylo oznámeno vítězství revo-luce. Stávkové výbory – známé jako šóry – vznikali v každé továrně.

Rolníci na vesnicích zaklá-dali své vlastní šóry a začali zabírat půdu statkářům.

Šóry byly právě takovým typem organizace, prostřednic-tvím kterých může dělnická třída vykonávat vládu.

Demonstrace

Rolníci požadovali pozem-kovou reformu, ženy bojovali za emancipaci, národnostní menšiny požadovali právo na sebeurčení.

Revoluce ušetřila ohrom-nou ránu imperialismu na Blíz-kém Východě. Masy nadše-



ných lidí vyšly do ulic.

Nová vláda jmenovala no-vého předsedu vlády, ale masy demonstrantů požadovali i je-ho rezignaci.

1. února se vrátil z exilu Ajatoláh Chomejní a prohlásil se za hlavu státu.

Zkraje 60. let se stal nej-důležitějším náboženským vůdcem, který vedl propagační kampaň proti Šáhovi.

Avšak duchovenstvo neby-lo pod kontrolou revolučního hnutí. Probíhala zde proto in-tenzivní bitva, která měla roz-hodnout, jaký bude další kurz revoluce a jaký typ společnosti nahradí Šáhovu diktaturu.

Příznivci národního kapita-lismu si přály obnovit pořádek.

„Liberální“ vyšší střední tří-da, spojená s církevními insti-tucemi, se spojila s drobnými podnikateli a obchodníky v boji proti levici.

Chomejní byl odpůrcem šór, jejichž moc neustále rost-la. Věděl, že představují hroz-bu pro moc duchovenstva a odmítl je uznat.

Nová prozatímní vláda pro-hlásila, že vměšování se děl-níků do záležitostí firem je „neislámské“.

Výsledkem bylo obnovení

kapitalistické kontroly. Nebyla to však snadná bitva.

Např. jeden dělník z fir-my Shell tehdy řekl: „Co mají dělníci společného s nábožen-stvím? Využívání jsme tak jako tak.“

„Krvelační manažeři, kteří z nás vysávali duši, se najednou

ale zároveň rozdrcení levice.

Také se bála, že se příliš vzdálí masám, jež stále očeká-valy přínos revoluce.

Tak Chomejní nařídil oku-paci americké ambasády a po-stavil se proti spojencům, kte-ré považoval za „umírněné“.

To pomohlo Chomejnímu upevnit moc v porevolučním státě.

Chomejní a jeho spojenci argumentovali, že národní jed-nota je nutná pro porážku USA. Jacíkoli rebelové jsou nepřátele revoluce. Levice nevěděla, jak na to reagovat.

Většina levicových aktivistů zastávala názor, že Írán není ještě dostatečně vyzrálý pro so-cialismus a že si napřed musí projít kapitalistickou revolucí.

To vlastně vedlo k výzvám, aby dělníci a chudí lidé vytvořili alianci s „progresivními“ kap-i-talisty – kvůli propagaci národ-ní jednoty se levice naprosto zhroutila.

Guerillový boj, který levice vedla, také způsobil její izo-laci od ostatních lidí. Levice neměla žádnou strategii jak nepříteli přemoci.

Cena, kterou dělníci zapla-tili, byla obrovská, protože no-vý režim zničil všechny dělnic-ké organizace jednu po druhé.

Poté co zaútočil Írán na Írán a začala dlouhá osmi letá válka mezi oběma zeměmi, zničila islámská vláda veške-rou opozici a plně upevnila svou moc.

Nebylo to nevyhnutelné – po několika měsících vůbec ne-bylo jasné, jakým směrem se revoluce vydá.

Neschopnost levice zorga-nizovat nezávislou sílu dělníků a chudých lidí a bojovat za so-cialismus, umožnila Chomejní-mu, aby upevnil svou moc.

Avšak revoluce roku 1979 měla ohlas po celém světě.

Íránský lid ukázal, že zá-padem podporovaní diktátoři mohou být poraženi revolucí zdola.

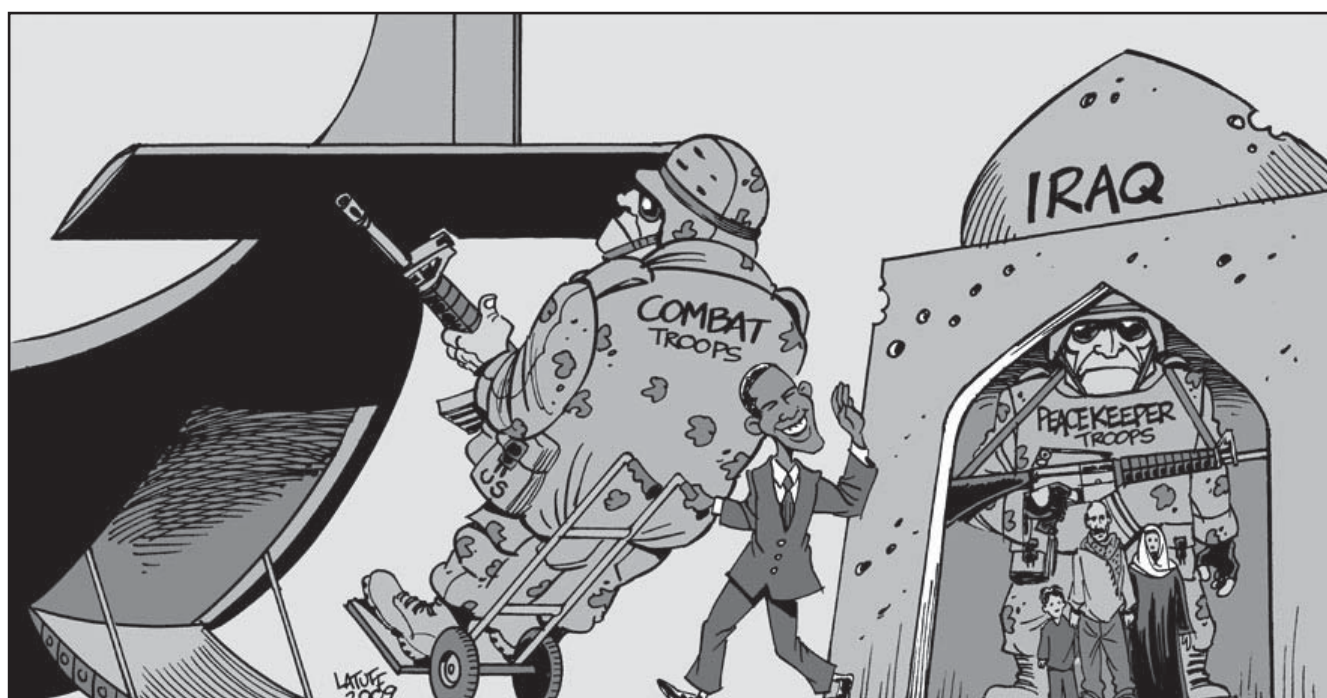
Ukázala se rovněž síla děl-níků na blízkém Východě a zlepšily se tak vyhlídky dělníků na převzetí kontroly nad spo-lečností.

SIMON BASKETTER,
PŘEKLAD VÍTA LAMAC

Mír pro Palestinu

přidejte se k nově vzniklé platformě, jejímž cílem je přispět k míru na Blízkém Východě

www.mirpropalestinu.cz



Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracující většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejích výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracující třídě a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz



ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách

☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:

Adresa:

Telefon:

E-mail:

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

PRIDEJTE SE K SOCSOL!

Další kroky Iniciativy

Poslední měsíce přinesly razantní vzestup fašistického hnutí v České republice. Dva neonacistické pochody na litvínovské sídliště Janov jasně ukázali mobilizační potenciál nenacistického hnutí a zároveň naprostou neschopnost státu, místní samosprávy, neziskových organizací i radikálních antifašistů tento problém řešit. Naproti tomu neonacisté ukázali, že jsou schopni překročit hranice svojí subkultury a získali nebývalé sebevědomí. To bezpochyby ještě vzrostlo po jejich vítězství v soudním řízení proti Dělnické straně 4. března. Naše vláda se ukázala jako naprosto neschopná v tolik proklamovaném „boji proti extremismu“. Skoro to vypadá, že chatrná obžaloba byla sestavena úmyslně. Z pěti vládních argumentů pro zákaz Dělnické strany neprošel ani jeden.

České antifašistické hnutí se nachází v posledních le-

tech v krizi. Stát se omezuje na udělování štědrých dota-

zace jako takové, ačkoli si jejich práce zejména na po-

cí, se kterými bychom vás rád seznámil.



Již 15. března pořádáme protiakci proti demonstraci Národní strany na Klárově. Národovci svoji akci pořádají pod heslem „připomenutí výročí okupace republiky a proti jakékoli novodobé okupaci naší vlasti“. Je zcela jasné, koho národovci oněmi novodobými okupanty myslí. Proto vyzýváme všechny, kdo nesouhlasí se zneuctěním tohoto významného dne, aby nás přišli podpořit. Sraz je o půl jedenácté před Filozofickou fakultou UK.

18. března pořádáme pro změnu akci kulturní. Jedná se o koncert proti rasismu v holešovickém Gross Clubu. Účast přislíbili kapely Evakuace, Oranžovej vykřičník, Vyčůrat a spát a CCTV All-Stars. Vstup je zdarma.

Na koncert navazuje

24.3. panelová diskuse o problematice rasismu a neonacismu na FF. Mezi pozvanými je mimo jiné čerstvý ministr pro národnostní menšiny Michal Kocáb.

Dále jsme se rozhodli podpořit akci nově vzniklé iniciativy V Ústí nácky nechceme, kterou vytvořili obyvatelé Ústí nad Labem na protest proti smutečnímu pochodu Autonomních nacionalistů plánovanému na 18. dubna.

Budeme se těšit na vaši případnou účast na uvedených akcích nebo i dlouhodobější spolupráci. Bojujme společně proti rasismu a fašismu! Nahradme stát tam kde selhává!

PETR DVOŘÁK

cí neziskovým organizacím a občasně pořádání mediálních kampaní. Neziskové organi-

li monitoringu velmi vážíme, proti rasismu nijak efektivně nebojují. Radikálně antifašistické scéně u nás dominuje Antifašistická akce, jejíž mobilizační potenciál se však v posledních letech povážlivě snižuje. Naprostá většina české veřejnosti zůstává k růstu rasismu a fašismu dlouhodobě pasivní.

Studenti na pražské filozofické fakultě si tuto situaci uvědomují. V říjnu minulého roku založili občanskou iniciativu Studenti proti rasismu (ISPRa), kterou jsme představili v prosincovém čísle Solidarity. S koncem zkouškového období naše iniciativa druhý dech a na následující měsíce připravuje několik ak-

Předplaťte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682